

Karen Hamilton

De perfecte vriendin

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Juli 2000

Als ik omlaag kijk, hangen er twee paar voeten te bungelen. Mijn schoenen zijn geel-witte sandalen met madeliefjes erop. De zijne zijn vaalbruin met klittenband en aan weerskanten een blauwe tractor. Zijn sokken passen niet bij elkaar; ik kan nooit twee dezelfde vinden. De ene is rood, de andere zwart. En ze zitten te strak... nu al zijn er net boven het elastiek kleine afdrukken van een ribbelpatroon zichtbaar rondom zijn kuiten. Hij schopt tegen de rand van de muur. Bonk, bonk. Bonk, bonk. Het geluid weerkaatst tegen de vier muren. Beneden bewegen zich schaatserijders over het stilstaande, troebele water waaronder – dat weet ik – een met tegeltjes gemaakte dolfijn in zilver en verschillende kleuren blauw schuilgaat, de tweelingbroer van degene die op de droogstaande bodem van het ondiepe gedeelte zichtbaar is. Net boven de waterrand kleven dunne slierten slijm aan de aflopende bodem.

De zon brandt; zijn wangen en het puntje van zijn neus kleuren rood. Hij zou een hoedje moeten dragen. Iedereen weet dat

kleine kinderen een hoedje op moeten, of zonnebrand met een hoge beschermingsfactor, maar ik kon vanmorgen geen van beide vinden toen het tijd was om zo snel mogelijk 'Naar buiten!' te gaan. We hebben wel genoeg eten bij ons voor een picknick; dat had ik eerder vanmorgen al klaargemaakt. Het witte brood dat ik ongelijk heb gesneden was een beetje oud, dus heb ik er een extra laag roomkaas op gesmeerd ter compensatie. We hebben ook gezouten chips, dus wanneer ik de boodschappentas als tafelkleed heb gladgestreken op de betontegels, haal ik de driehoekjes brood van elkaar en leg ik er wat chips tussen voor ik ze weer netjes dichtvouw.

Dat was geen goed idee.

Hij barst in tranen uit. 'Ik wil geen chips op mijn brood!'

'Dat had je dan moeten zeggen.'

Zijn geschreeuw weergalmt in mijn oren. Mijn maag komt in opstand. Met mijn handen onder zijn oksels trek ik hem bij de rand vandaan. Ik pluk snel de chips tussen het brood uit en gooi ze terug in de zak. Maar dat is ook geen goed idee, want er blijven zichtbare restjes roomkaas aan plakken. Ik ga in kleermakerszit tegenover hem zitten.

'Neem dan wat druiven!'

Hij zwijgt en kijkt me aan met half gevormde tranen in de hoeken van zijn gezwollen ogen.

Onze moeder vindt het niet goed dat hij druiven eet als ze niet doormidden of in vieren gesneden zijn, omdat hij erin zou kunnen stikken, maar ik heb er niet aan gedacht een mes mee te nemen. Ik zou ze doormidden kunnen bijten, maar ik eet niet graag iets zoets voor mijn boterham. Bovendien weet onze moeder een hoop niet van wat hij uithaalt, en echt... een paar druiven eten staat heel, heel laag op het lijstje van potentiële gevaren waarvan ik hem heb gered.

'Pak er maar een paar,' zeg ik, mijn stem kalmer dan ik me

voel. 'Het zijn blauwe, je lievelingsdruiven.' Ik trek met mijn duim en wijsvinger druiven van de steeltjes en geef ze aan hem.

Hij houdt ze in zijn beide handen, stopt ze een voor een in zijn mond en bijt er hard op. Het sap loopt over zijn kin.

Rust. Hoe ouder hij wordt, hoe moeilijker hij tot bedaren te brengen is. Hij laat zich behoorlijk gelden en eist alles wat hij hebben wil.

Ik neem een hap van mijn boterham en kauw de chips in het deeg. Een heel zacht briesje – bijna alsof het beseft dat het niet welkom is op zo'n prachtige dag – strijkt even over mijn armen en benen en vervliegt. Stille.

'Meer!'

'Alsjeblieft.'

Hij fronst.

Terwijl ik meer druiven van de tros trek, vraag ik me af wat mijn buurmeisje aan het doen is. Ze is elf, bijna een jaar ouder dan ik. Zou ze een ijsje eten? Haar voeten onder het zachte zand begraven? Ik was uitgenodigd om vandaag met haar familie naar het strand te gaan, maar ik heb een verantwoordelijkheid in de vorm van een vierjarig jongetje, dus het antwoord was nee.

Ik adem de sterke geur van lavendel in. Vlakbij zoemen bijen. Niet al te ver weg komt een grasmaaier tot leven. Ik draai me om voor het geval het de hoofdtuinman is, die altijd naar me glimlacht en zegt dat ik een knap gezichtje heb. Ik hou mijn hand boven mijn ogen en knijp ze tot spleetjes. Ik zie vaag een man in overall, maar zijn gezicht gaat schuil onder een denim vissershoed.

'Ik heb dorst!'

'We hebben geen water, dus je moet hier maar wat van drinken.'

Ik trek een blikje limonade open. Hij mag geen frisdrank of te veel suiker. Er zijn zoveel regels wat hem betreft dat ik soms niet weet of ik moet lachen of huilen... of ik blij moet zijn dat ze zich

er druk om maakt, of gewoonweg geïrriteerd. Ik heb dat vaker; alsof ik niet goed weet hoe ik me in bepaalde situaties hoor te voelen.

Hij trekt een gezicht als de belletjes in de limonade bruisen in zijn mond. Hij moet wel echt dorst hebben, dat hij niet protesteert. Hij ziet er best grappig uit met zijn gezicht helemaal in rimpels getrokken en heel even voel ik een zekere warmte voor hem. Maar dan laat hij het blikje vallen. Het klettert op z'n kant en sproeit limonade in het rond terwijl het over de rand rolt. Het valt zo zacht in het water dat ik het nauwelijks hoor. We buigen allebei voorover en kijken omlaag.

'De kikkers of de vissen drinken het wel op,' zeg ik opgewekt.

Ik steek mijn armen uit om hem naar me toe te trekken.

Hij is sterk in zijn armen en duwt hard. 'Nee! Ik wil het terug.'

Ik moet er niet aan denken. Ik kan de gedachte aan zijn gekrijs al niet verdragen; het snijdt door me heen en maakt dat ik mijn oren wil toedekken en zelf wil gaan krijsen.

'Ga maar een lange stok zoeken, dan,' zeg ik snel.

Hij staat op en rent gretig langs de lavendel naar het stuk grond waar de eiken staan.

Het laatste wat ik naar hem roep is: 'Je hebt wel een extra lange nodig!'

Ik laat mijn voeten weer over de rand bungelen, ga op mijn rug liggen, doe mijn ogen dicht en geniet van de paar tellen gezegende rust. Ik voel de warme betontegels tegen mijn dijbenen, door mijn katoenen rok heen, terwijl mijn bovenlichaam op het gras ligt. Dat kriebelt in mijn nek. Ik hoor de grasmaaier verder weg gaan en word overvallen door loomheid. Ik adem de zomerlucht diep in en doe dan alsof ik zand in plaats van beton en gras onder me kan voelen.

De werkelijkheid komt en gaat. Ik denk dat ik een plons hoor als van een zeemeeuw die een nietsvermoedende vis heeft gezien.

Daarna niets.

Ik schiet overeind, duizelig en gedesoriënteerd. Ik kijk om me heen, omlaag.

Ik ren, ik klim, ik graai, ik grijp, ik trek.

Maar het is zinloos, want Will is er niet. Hij is er niet omdat hij doodstil ligt. Ergens, diep vanbinnen maakt een deel van mij zich los en schakelt zich dan helemaal uit.

Sinds die dag is mijn brein er een kei in me naar veilige plekken te brengen wanneer ik dat het hardst nodig heb.

1

Heden

Ik breng fuchsiakleurige lippenstift aan om mijn transformatie compleet te maken. De beste ideeën zijn ontzettend simpel als je ze eenmaal hebt bedacht. In de spiegel met waterspetters erop zie ik een vrouw met een dikke laag make-up en donkerbruin haar, maar mijn eigen ogen. De polyester stropdas krast in mijn nek en hoewel het vreemd voelt om het uniform te dragen, stelt het gesteven broekpak met schoudervullingen in jarentachtigstijl me in staat in een anonieme medewerker van een vliegmaatschappij te veranderen. Mijn gezichtsuitdrukking is neutraal en professioneel, kalm en beheerst. Een nieuw jaar, een nieuwe ik.

Amy, haar spiegelbeeld naast het mijne, trekt haar neus op. ‘De stank van die toiletten doet me aan school denken.’

Ik trek ook mijn neus op. ‘Het goedkope toiletpapier en dat akelige geluid van druppelend water helpen ook niet echt.’

We blijven allebei even staan luisteren.

Ze kijkt op haar horloge. ‘We kunnen beter gaan, anders maken we nog een slechte indruk.’

Ik volg haar naar buiten. Haar kastanjebruine haar is zo netjes opgestoken in een knot dat het er onecht uitziet. Ze heeft een mild bloemenparfum op. Mijn parfum is te sterk en de weeïge geur irriteert mijn neusgaten de hele ochtend al. Terwijl we met de andere achttien rekruten weer het leslokaal binnengaan, steekt Brian, een van onze instructeurs, zijn hand op.

‘Ahem.’

Het is meteen stil. Ik vraag me af of nog iemand hetzelfde voelt als ik, of nog iemand de neiging onderdrukt om te gillen, want – sorry hoor – hoe moeilijk kan het nou zijn? Ik ben van plan in te stappen, op te stijgen, borden met eten uit te delen en weer op te ruimen, en klaar is Kees. Ik verwacht dat de passagiers in staat zullen zijn zichzelf te vermaken met het ingebouwde entertainmentsysteem zodra ze van eten en drinken zijn voorzien. Na de landing neem ik aan dat ik ruimschoots de tijd heb om te relaxen bij het zwembad van een hotel of om lokale markten te verkennen.

Ik realiseer me dat Brian nog steeds aan het woord is en dwing mezelf te luisteren.

‘Jullie hoeven niet te gaan zitten, want we gaan door naar de modelruimte om de trainingsuitrusting te bekijken.’

We lopen het lokaal uit en verzamelen ons in de gang, waarna we worden meegenomen door Brians collega Dawn. We volgen haar naar beneden en door de receptie. Dawn tikt een code in op een toetsenpaneeltje en we gaan een kleine kamer binnen. Aan de muren zijn haken bevestigd, waaraan een hoop smerig uitzierende overalls hangen.

‘Luister allemaal, alsjeblieft. We willen graag dat jullie een overall over je uniform aantrekken. Zet je schoenen op het rek onderaan en trek de witte voetbeschermers aan.’

Ik verstar. Iedereen behalve ik begint overalls van de haken te trekken en de maat te controleren. God, ik kan dit niet. Die

dingen zijn smerig. Ze zien eruit alsof ze al ik weet niet hoe lang niet gewassen zijn... of nooit.

‘Juliette? Is er een probleem?’ Brian trekt een overdreven bezorgd gezicht.

‘Nee. Geen probleem.’ Ik glimlach.

Hij wendt zich af. ‘Welnu, dames, voor degenen die een rok dragen, zorg dat je benen goed bedekt zijn. Het klittenband op sommige uitrustingsstukken maakt korte metten met je panty.’

Shit. Ik zal dit toch moeten doen. Ik steek mijn armen erin voor ik de knopen dichtdoe. Ik snap niet waarom ik de moeite heb genomen mijn uniform te laten stomen. Ik zie er belachelijk uit in de ruime overall, compleet met elastiek rond mijn enkels. Het enige wat eraan ontbreekt is een beschermend masker. Dan zou ik eruitzien alsof ik een plaats delict ging onderzoeken. Zelfs Amy ziet er minder onberispelijk uit dan anders.

‘Dit wordt leuk,’ fluister ik haar toe.

Ze straalt. ‘Ik droom hier al mijn hele leven van.’

‘Echt waar?’

Waarom zou iemand er van kleins af aan van dromen om serveerster te worden, al is het dan een vliegende? Toen ik jong was had ik plannen. Grote plannen. Echte plannen.

‘Vandaag graag, Juliette.’ Brian houdt een deur open.

Hij werkt me echt op de zenuwen, maar ik moet nog vijf weken in zijn gezelschap zien door te komen. Ik volg hem naar een gigantisch pakhuis dat delen van verschillende vliegtuigen bevat; sommige op de grond, andere op verhoogde platforms die via een trap toegankelijk zijn. We haasten ons naar de anderen, die langs het gebouw lopen. Plotseling gaat de voorste deur van een vliegtuig open. Diverse mensen in overalls vluchten naar buiten en via de glijbaan omlaag. Een mannelijk bemanningslid in uniform bedient de deur en roept instructies boven een schel alarm uit. ‘Springen! Springen!’

We lopen er voorbij tot Dawn en Brian naast een opgeblazen zilvergrijze massa stoppen, die wel iets heeft van een springkasteel voor kinderen. ‘Nu, voordat we aan boord gaan van het glijbaanvliegtuig, neem ik even de overlevingsuitrusting met jullie door. Een landing op het water noemen we vanaf nu een “plons”...’

Dawns gezicht vervaagt als ik mijn concentratie laat verslapen. Ik ken de statistieken. Ze kunnen het noemen hoe ze willen, maar de kansen om een vliegtuigongeluk op het water te overleven zijn niet goed.

Om exact vijf uur worden we vrijgelaten uit het met hekken afgebakende gebied en mogen we weer de echte wereld in: de weg rondom het vliegveld. Het gebulder van laagvliegende vliegtuigen en het spitsverkeer is even desoriënterend. Mijn adem vormt een wolkje. De groep deelt zich op in degenen die naar het parkeerterrein lopen en de rest van ons, die op weg gaan naar Hutton Cross. Ik luister maar half naar het opgetogen gebabbel. De groep splitst zich weer; degenen die de bus nemen gaan het eerst weg en de rest, onder wie Amy en ik, loopt het metrostation binnen. Ik loop naast Amy naar het perron.

‘Niet in westelijke richting vandaag?’ vraagt ze. ‘Ik dacht dat de trein naar Reading vanaf Heathrow vertrok?’

Ik aarzel even. ‘Ik ga bij een vriendin op bezoek. In Richmond.’

‘Je hebt meer energie dan ik. Ik ben zo moe dat ik er niet aan moet denken om vanavond op stap te gaan. En ik wil mijn aantekeningen even doornemen.’

‘Het is vrijdagavond,’ zeg ik.

‘Ja, maar ik wil alles nog eens bekijken nu het nog vers in mijn geheugen zit,’ zegt Amy.

‘Oké. Ik weet wel naast wie ik moet gaan zitten tijdens de examens.’ Ik glimlach.

Amy lacht.

Ik doe alsof ik ook lach en tuur dan door het raam naar buiten; het licht in de trein weerspiegelt ons in het donker erbuiten.

Amy stapt uit op station Boston Manor. Ik zwaai en kijk toe terwijl ze – lang en trots in haar uniform – naar het trapje voor de uitgang loopt.

Nadat ik op Hammersmith ben overgestapt ben ik de enige passagier in uniform. Op station Richmond stap ik uit en ik trek mijn jas wat dichtter om me heen wanneer ik de straat oversteek. Mijn tas snijdt in mijn rechterschouder. Ik loop naar het vertrouwe steegje. Mijn hakken tikken en het geluid weergalmt bij elke vastberaden stap. Ik ontwijk een kapotte fles en loop naar de rand van de Green. Bij een wat van de weg af geplaatst oud appartementencomplex leun ik tegen het hek, trek mijn hoge hakken uit en verwissel ze voor ballerina's. Ik zet de capuchon van mijn jas op en laat hem over mijn voorhoofd vallen voordat ik doorloop over het pad. Mijn sleutel schuift in het slot van de gemeenschappelijke deur. Ik ga naar binnen en luister.

Stilte.

Ik neem de trap naar de derde en hoogste verdieping en ga appartement 3B binnen. Eenmaal binnen blijf ik staan en adem ik de uitnodigende geur van thuis in.

Ik doe geen lampen aan, maar vertrouw op de gloed van het aquarium. Ik zak op de bank neer en haal kleren uit mijn tas. Ik kleed me uit, vouw mijn uniform netjes op en trek een zwarte spijkerbroek en een trui aan. Bij het licht van mijn telefoon loop ik op blote voeten naar de keuken en trek de koelkast open. Die is zoals gewoonlijk bijna leeg, afgezien van bier, een paar Spaanse pepers en een kant-en-klare macaronischotel met kaas voor één persoon. Ik glimlach.

Op weg terug naar de huiskamer riskeer ik het een wandlampje aan te doen. Uit mijn tas haal ik een foto die ik op de

schoorsteenmantel zet. In een volmaakte wereld zou de foto in een lijstje zitten, maar ik hou hem graag dicht bij me zodat ik ernaar kan kijken wanneer ik maar wil. Op de foto sta ik te lachen naast Nate, de man met wie ik ga trouwen. Ik hang mijn uniform over mijn linkerarm en loop naar de slaapkamer. Daar leg ik de broek, de bloes en het jasje op het bed en buk me om mijn gezicht in zijn kussen te duwen. Ik adem diep in, richt mijn hoofd weer op en kijk de kamer rond. Er is niets veranderd sinds ik hier voor het laatst ben geweest. Mooi zo.

Terwijl ik de kastdeur met spiegel openschuif, weerkaatst de lichtstraal even in mijn ogen. Ik knipper terwijl mijn ogen zich weer aanpassen. Nate's extra pilotenuniform, zijn jaszes, overhemden en broeken hangen allemaal netjes in de kast, maar niet zo netjes als ik het zou doen. Ik hang ze zorgvuldig op pakweg drie centimeter van elkaar en laat wat extra ruimte vrij wanneer ik mijn uniform naast het zijne hang. Zoals het hoort. Ik stap naar achteren om mijn werk te bewonderen. Het licht valt op het gouden embleem op zijn pet. Ik schuif de deur dicht.

Tot slot ga ik naar de badkamer. Ik controleer het medicijnkastje. Hij is pas verkouden geweest; de menthol-inhalator en het hoestdrankje zijn nieuw.

Als ik weer in de woonkamer ben, pak ik een appel van de fruitschaal. Ik druk mijn voorhoofd tegen het raam en kauw kleine hapjes appel fijn terwijl ik naar beneden probeer te kijken. Ik zie niemand. De spits is voorbij en waarschijnlijk zijn de meeste mensen gezellig thuis. Ik niet. Ik ben aan de rand van mijn bestaan.

Wachten. Dat is wat ik doe... heel veel wachten. En nadenken...

Ik weet heel veel over Nate: dat hij gek is op skiën en altijd lekker fris ruikt; de geur van citruszeep blijft aan zijn huid hangen. Ik weet dat hij voor zijn vijfendertigste tot gezagvoerder gepromoveerd wil worden.

Ik ken zijn achtergrond door en door: de vakanties in zijn kindertijd in Marbella, Nice, Verbier en Whistler; tennis-, paardrij- en cricketlessen; het gebrek aan goedkeuring van zijn vader toen Nate ervoor koos zijn droom na te jagen om piloot te worden in plaats van in zijn vaders voetsporen te treden door investeringsbankier te worden.

Zijn jongere zus bewondert hem, maar mij mag ze niet.

Op foto's op social media kan ik zien dat hij wel naar de kapper mag; zijn blonde krullen hangen bijna tot op zijn kraag.

Maar wat ik bovenal weet is dat hij diep vanbinnen nog steeds gevoelens voor me heeft. Nate had alleen tijdelijk last van bindingsangst. Hoewel ik er destijds kapot van was, begrijp ik alles nu iets beter. Dus wanneer het volmaakte moment aanbreekt om te onthullen dat ik nu ook voor de luchtvaartmaatschappij werk – en als hij waardeert hoeveel moeite ik heb gedaan, alleen om óns te redden – zal alles op z'n plaats vallen.

Tot dan moet ik geduld hebben. Maar dat is moeilijk. Altijd als ik een nieuwe foto van hem zie, heb ik daarna dagenlang moeite met eten.

Mijn telefoonalarm herinnert me eraan dat het tijd is om te vertrekken. Ik heb mezelf daarin moeten trainen, want ik heb geleerd dat je wel één keer met iets weg kunt komen... en dan twee keer. Maar dan neem je voor je het weet grotere risico's. De tijd verstrijkt ongemerkt en dan is het opeens kantje boord. Ik controleer of Nate's vlucht uit Chicago al is geland. Dat is zo... vijf minuten te vroeg zelfs. Ik haast me naar mijn tas en rommel erin. Ik wikkel het klokhuis van de appel in een tissue en haal een pakje minichocolademuffins tevoorschijn. Nate's favoriet. Het is een gewoonte die ik niet kan afleren... dingen op mijn boodschappenlijstje zetten die hij lekker vindt. Ik open de deur van de diepvries, waardoor er wit licht op de muur valt. Ik schuif het pakje helemaal achterin, achter het vlees waarvan

ik weet dat hij het nooit zal ontdooien en de erwtjes die hij er nooit uithaalt. Ik zou het graag op een zichtbaarder plek achterlaten, zoals naast het koffiezetapparaat, maar dat kan niet, dus moet het maar zo. Ik hoop dat hij even aan me denkt wanneer hij ze vindt. Mijn boodschappenlijstje stond altijd vol met eten dat hij lekker vond. Ik vergat nooit iets.

Ik loop terug naar de slaapkamer en trek mijn uniform van de hangertjes, die daardoor zwaaien en tegen de achterwand van de kast kletteren. Terug in de woonkamer pak ik de foto en stop die met tegenzin weer in mijn tas. Ik trek mijn ballerina's aan en doe het wandlampje uit. De veelkleurige vissen staren me aan terwijl ze hun baantjes trekken. Met name eentje kijkt me met wijd open mond aan. Hij is lelijk. Nate noemde hem Rainbow. Ik heb er altijd een hekel aan gehad.

Ik slik moeizaam. Ik wil niet weg. Deze plek is net drijfzand, hij zuigt me naar binnen.

Ik pak mijn tas, loop naar buiten en doe de deur achter me dicht alvorens terug te gaan naar het station om de trein te halen naar mijn schoenendoos, mijn postzegel, mijn poppenhuis van een flat in Reading. Ik kan het geen thuis noemen, want als ik daar ben, voelt het alsof ik in de vertrekhal van het leven rondhang. Wachtend, alsmaar wachtend tot de deur naar mijn echte leven opengaat.

2

Ik lig in bed en rek me uit. Godzijdank is het weekend. Hoewel de vliegmaatschappij vierentwintig uur per dag doordraait, vindt de opleiding in normale werkweken plaats. Vanavond wil ik naar een fundraiser voor een liefdadigheidsinstelling ten bate van kinderen, in een luxueus hotel in Bournemouth. Het is een veiling, met een zeevruchtenbuffet en vrije plaatsen, en ik verheug me erop, ook al ben ik niet officieel uitgenodigd. Maar zoals ik bij soortgelijke gelegenheden heb ontdekt maakt dat niet uit; zolang ik me gedraag en me kleed alsof ik daar thuis hoor en niet onnodig de aandacht op mezelf vestig (uiteraard), trekken mensen mijn aanwezigheid zelden in twijfel. Bovendien geldt bij fundraisers natuurlijk: hoe meer deelnemers, hoe beter.

Ik sta op, neem een douche, kleed me aan en druk de knop van het koffiezetapparaat in. Ik ben dol op het geluid en de geur van bonen die gemalen worden. Als ik mijn ogen dichtdoe, kan ik een paar tellen per dag doen alsof ik thuis ben. Het zijn de kleine dingen die me op de been houden. De bittere smaak streelt mijn tong als ik van mijn espresso nip. Tussen twee slok-

ken door kijk ik op mijn tablet. Ik scrol. Bella, de organisatrice van het evenement van vanavond, plaatst altijd veel foto's van eerdere evenementen. Op de meeste staat ze zelf, glimlachend, elke gehighlighte haar precies op z'n plaats, en behangen met sieraden – meestal van goud en saffier – die er duur, maar niet opzichtig uitzien. Onberispelijk als altijd. Bella munt uit in het inzamelen van geld voor goede doelen, zodat ze een barmhartige samaritaan lijkt zonder haar handen vuil te hoeven maken. Iedereen kan een feestje organiseren en met een glas champagne rondlopen, maar als je echt, écht goed wilt doen, drink je goedkope wijn en meld je je voor iets impopulairs aan. Maar Bella's grootste vaardigheid is zichzelf te laten stralen.

Mijn telefoon trilt. Een sms'je.

Mijn kamergenootje heeft besloten vanavond een feestje te geven :) Zin om te komen? Ik nodig ook wat anderen van de opleiding uit. Amy x

Ik twijfel enorm. Hoe meer vriendinnen ik bij de vliegmaatschappij heb, hoe beter. En ik heb echt vriendinnen nodig. Doordat ik mijn leven in de wacht heb gezet voor Nate Goldsmith is er bijna niemand meer over van mijn oude leven... behalve degenen met wie ik via social media contact hou en een handvol overblijvers uit mijn figurantentijd. Bij Bella in de buurt zijn is zoiets als een korstje openkrabben. Maar hoe dichterbij ik bij haar wereld ben, hoe meer van haar geluk en voorspoed op mij zullen afgeven. Ik tuur besluiteloos naar mijn telefoon en luister naar de regen die buiten door de goot sijpelt.

Twee weken nadat Nate zijn onverwachte mededeling had gedaan, stond hij over me heen gebogen terwijl ik mijn spullen inpakte.

'Ik heb voor zes maanden huur vooruitbetaald voor een ge-

weldig flatje in Reading. Een cadeautje. Ik zal je er zelfs heen brengen en alles helpen regelen wat nodig is zodat je je daar kunt settelen.’

‘Waarom Reading?’

‘Ik heb daar tijdens mijn opleiding een poosje gewoon en het is een fantastische plek voor een nieuwe start. Heel levendig.’

‘Echt?’

Hij wilde het er niet bij laten en dat was – als je bedacht hoe krap hij financieel soms zat – een pijnlijke indicatie van hoe graag hij me kwijt wilde. Hij was in elk geval opgehouden te zeuren dat ik maar weer bij mijn geschifte moeder moest gaan wonen. De flat was eenvoudig, schoon en bevatte alles wat noodzakelijk was voor een saai, functioneel leven. Ik had de huiskamer bekeken, waar we even in ongemakkelijk stilzwijgen bleven staan. Ik denk dat hij een bedankje van me verwachtte.

‘Tot ziens, Elizabeth.’

Elizabeth nog wel, in godsnaam! Wat was er gebeurd met Lily, liefje, schat, lieveling? Hij drukte een kus op mijn voorhoofd, liep weg en trok de deur zachtjes achter zich dicht. De stilte galmde. Ik tuurde door een waas van regendruppels uit het raam, zag zijn achterlichten verdwijnen en borrelde over van hernieuwde woede en vernedering. Ik hield van hem en toch had ik hem niet kunnen behoeden voor de grootste vergissing van zijn leven. Hij was van mij. Toen ik daar zwaar ontmoedigd op de bank met de harde rugleuning zat, werd mijn Plan de Campagne geboren. Elizabeth/Lily kroop in haar cocon en zou na een metamorfose tot sociale vlinder tevoorschijn komen als Juliette... mijn tweede naam.

Hmm. Maar nu... Amy, Bella? Bella, Amy? *Iene miene mutte...* Ik pak mijn handtas onder de salontafel vandaan, zoek mijn portemonnee, haal er een muntje uit en gooi het op. Kruis Bella, munt Amy. Het muntje tolt even op de tafel en blijft dan

liggen met munt boven. Bella heeft deze keer verloren. Ik sms Amy terug.

Graag xxx

Ze stuurt me haar adres. Nu moet ik alleen nog de hele dag zien te vullen. Ik hoef me niet zo druk te maken over mijn uiterlijk nu ik naar een klein feestje ga. Het is zo grauw buiten dat het bijna donker lijkt. Ik loop in de kleine kamer heen en weer en zie buiten koplampen die de regendruppels in hun lichtstralen vangen. Ik zou mijn rijbewijs moeten gaan halen. Dan zou ik nu naar Richmond kunnen rijden en voor Nate's appartement kunnen gaan zitten. Hij zou niet eens weten dat ik er was, maar ik zou er erg van opkikkeren in zijn buurt te zijn. Ik neem een douche, trek een spijkerbroek en een zwarte trui aan, pak mijn sportschoenen en jas en loop snel naar het station.

De regen blijkt een waar godsgeschenk te zijn. Wie had gedacht dat ik het na al die natte zomers een luxe zou vinden om mijn hoofd onder een capuchon te verbergen en anoniem in steegjes en winkelportieken rond te hangen? Moeder Natuur is me goedgezind. De mensen zijn afgeleid op deze ellendige dag eind januari; ze lopen met gebogen hoofd en opgetrokken schouders onder hun paraplu en springen opzij voor opspattend water van autobanden. Niemand let op mij.

In Nate's huiskamer brandt licht. Hij zit waarschijnlijk naar de nieuwste serie of film op Netflix te kijken. Ik mis hem. Niet voor het eerst heb ik spijt van mijn gedrag en mijn capitulatie. Bijna dreigt de aandrang om de straat over te steken en zijn deur in te trappen me te overweldigen. Maar ik moet het spel volgens de regels spelen, anders zal hij me nooit waarderen. De tweede ronde doen we het allemaal op mijn voorwaarden.

Amy's flat is boven een kapsalon. En dat is maar goed ook, want als ze echte burens onder zich had gehad, hadden die inmiddels de politie wel gebeld. Er klinkt heel harde muziek in Ibiza-dance-stijl. Ik bel aan, maar realiseer me dan dat de deur open is en ga naar binnen. Ik loop naar boven en haal Amy in. Amy lacht, haar hoofd in haar nek, een flesje bier in haar hand. Ik blijf even stilstaan. Ze ziet me, komt naar me toe en drukt een kus op elke wang.

'Kom binnen! Wat leuk dat je kon komen. Dat is mijn kamer-genootje, Hannah,' zegt ze, naar een vrouw in de verste hoek van de kamer wijzend, 'en een paar van de anderen ken je al... Oliver, Gabrielle...'

De andere namen van Amy's vrienden dringen maar kort tot mijn brein door: Lucy, Ben, Michelle... Ik accepteer een flesje bier, hoewel ik het vreselijk vind om uit een flesje te drinken. Ik neem kleine slokjes en babbel beleefd met Oliver, wat niet meevalt omdat hij een van de zwijgzaamste mensen op onze opleiding is. Ik word gered door Amy, die vastbesloten lijkt zich vanavond te laten gaan. We dansen. Amy flirt. Het is best gezellig. Ik heb Amy verkeerd beoordeeld. Ik had niet gedacht dat ik veel aan haar zou hebben, maar nu ben ik van plan haar dicht in de buurt te houden en haar beter te leren kennen. Ik lach veel. Echt. Ik heb niet meer zo'n plezier gehad sinds... nou ja, dat kan ik me niet precies herinneren. Maar het moet met Nate zijn geweest. Uiteraard.

Bijna zeven maanden geleden was Nate in een hoofdstuk van mijn leven opgedoken als een scène uit een roman. Toen ik opkeek van mijn computer aan de receptie van het hotel – een werkglimlach op mijn gezicht – moest ik mijn best doen om niet naar adem te happen. De man tegenover me zag eruit alsof hij het beste van het leven in zich had verzameld en alles wat onplezierig of triest was van zich af had geschud. Blonde krul-

len golfden onder zijn pet uit en zijn huid was licht gebruind. Achter hem volgden bijpassend geklede bemanningsleden, hun voetstappen klikklakkend op de marmeren vloer.

‘Ik geloof dat u last-minutereserveringen voor ons hebt? We zitten met een niet-geplande overnachting nadat we door motorproblemen terug moesten keren naar Heathrow.’

Tot dat moment was de spannendste gebeurtenis in de acht maanden dat ik bij de Airport Inn werkte een onbeduidende beroemdheid geweest die twee vrouwen mee naar zijn kamer smokkelde, die geen van beiden zijn echtgenote waren.

‘Werk je vanavond?’ vroeg Nate toen ik hem zijn keycard gaf – ik had het toewijzen van zijn kamer tot het laatst bewaard.

‘Ik ben om acht uur klaar,’ antwoordde ik, en ik voelde een sprankje sluimerende verwachting ontwaken.

‘Heb je zin om ons de beste bars in de omgeving te laten zien?’

‘Natuurlijk.’

Die nacht was ik ook een gast in het hotel. Het was onvermijdelijk. Vanaf het moment dat we elkaar in de ogen keken deed ik mijn best indruk op hem te maken.

Zes weken later trok ik bij Nate in...

‘Juliette?’

‘Sorry, Amy, ik was even heel ver weg.’

‘Wil je op de bank blijven slapen?’

Ik kijk de kamer rond en zie tot mijn verbazing dat bijna iedereen weg is. Ik had vaag gemerkt dat mensen gedag zeiden en dat Oliver me een lift aanbood, maar ik was er nog niet klaar voor geweest om naar huis te gaan. Amy is een heel nuttig sociaal contact.

Ik haal mijn telefoon uit mijn tas. ‘Nee hoor, dank je. Ik moet weer eens terug.’

Tijdens de rit in de taxi bekijk ik de foto’s van Bella’s evenement op Twitter. Weer een succes voor Mooie Bella, als ik moet af-

gaan op de vele vleiende reacties. De straatverlichting vervaagt, waardoor zij er extra uitspringt. Ze ziet er geweldig uit, zij het een beetje als een ijsprinses. Ze draagt parels – ongetwijfeld echte – strak om haar hals. Haar lange blonde haar is elegant opgestoken. Ze glimlacht op elke foto, omringd door de plaatselijke grootheden en barmhartigen. Met mijn wijsvinger volg ik haar omtrek op het scherm en ik wou dat ik haar net zo gemakkelijk kon wegvagen als ik een foto kan wissen.

Weer thuis loop ik te ijsberen.

Ik denk na en besluit dat ik de juiste beslissing heb genomen door Bella vanavond te mijden. Niet dat ik haar bij deze gelegenheid zou hebben benaderd; ik wilde haar alleen maar observeren. Oefening baart kunst. Wanneer ik besluit dat het tijd is om Bella te confronteren, zal dat tot in het kleinste detail gepland zijn.

Wraak kan het beste koud opgediend worden, en de mijne zal ijskoud zijn.